

*Ach der geworfene, ach der gewagte Ball,
Füllt er die Hände nicht anders mit Wiederkehr:
rein um sein Heimgewicht ist er mehr.*

Rainer Maria Rilke*

* Ох цей пожбурений, ох цей сміливий м'яч!
В долонях він не так лежить потому,
Неначе важчає, вертаючись додому.
Райнер Марія Рільке
(Пер. Н. Тисовської).— Тут і далі прим. пер.

ПРОЛОГ

• ШЕЛБИ •

Я вмію поводитися дуже, дуже тихо.
Поспіх руйнує тишу, нетерплячість шкодить полюванню.
Я не поспішаю.
Беззвучно рухаюся крізь темряву. У повітрі нічного лісу за-
висли часточки пилу, і місячне світло, що пробивається крізь
галуззя, перетворює їх на сузір'я.
Єдиним звуком є свист повітря, яке я повільно вдихаю крізь
вишкірені зуби. Мої лапи нечутно ступають вологим підліском,
ніздрі горять. На фоні бурмотіння струмка, що дзюрчить непо-
далік, я чую власне серцебиття.
Під лапою тріщить суха гілка.
Завмираю і вичікую, а потім дуже повільно підіймаю
лапу з галузки. Міркую. Все тихо, лише свистить холодне
дихання поміж моїх різців. Раптом поблизу щось шурхо-
тить, приковує мою увагу; у мене стискається порожній
шлунок.
Нашорошивши вуха, я поринаю в темряву. Сполоханий звір
зовсім поруч. Олень? Тріпотить нічна комаха; на довгу мить
я завмираю, і серце б'ється часто-часто між змахами її крил. На-
скільки великий звір? Якщо він поранений, то хіба не байдуже,
що я полюю сама?
Щось м'яке і ніжне торкається мого плеча.
Мені хочеться повернутися й розчавити його між зубами.

Але я поводжуся дуже тихо. Довго стою непорушно, а потім обертаю голову подивитися, що ж це лоскоче, наче пір'їною, мені вухо.

У повітрі висить щось невимовне і, розгойдуючись од вітру, раз у раз торкається мого вуха. Розум палає і корчиться, намагаючись дати йому назву.

Папір?

Я не розумію, чому він тут висить, неначе листок на гілці, якщо він не листок. Від цього стає неспокоїно. Неподалік по землі розкидані речі, насичені незнайомим, ворожим запахом. Скинута шкура хижого звіра. Вишкірившись, я відскакую геть. Ось і моя жертва.

От тільки це не олесь.

Це дівчина.

Схлипуючи і бгаючи руками землю, вона лежить, згорнувшись калачиком, посеред багнюки. Там, де місячне світло торкається її шкіри, та здається сніжно-білою проти чорної землі. Дівчину пронизує страх. Він наповнює мої ніздрі. Я відчуваю, як і без того настовбурчене хутро у мене на загривку стає сторч. Вона не вовчиця, але пахне вовком.

Я наближаюся беззвучно — дівчина не помічає мене.

Коли вона розплющує очі, я вже стою просто перед нею, носом мало не дотикаючись до її носа. Відчуваю її легкий гарячий подих на своєму обличчі, та коли вона мене помічає, подих завмирає.

Ми дивимося одна на одну.

Що довше її очі утримують мене, то вище здійсмається хутро в мене на загривку.

Її пальці стискають багнюку. Рухаючись, дівчина менше пахне вовком і більше людиною. У вухах дзвенить небезпека.

Мені хочеться здригнутися.

Вишкіривши зуби, я задкую. Єдина моя думка — утекти, сховатися між дерев, збільшити відстань між нами. Раптом згадую: на дереві висить папір, на землі лежить скинута шкура. Я почуваюся оточеною: ця дивна дівчина попереду і чужорідний папірець позаду. Припадаю черевом до землі й ховаю хвіст між лапами.

Дуже повільно з мого горла вихоплюється гарчання — спершу воно дере мені язик, а вже потім я його чую.

Між дерев чи на землі, я у пастці — між дівчиною і речами, що пахнуть нею. Її погляд, прикутий до мого, спокушає і не відпускає мене. Я у неї в полоні, і виходу немає.

Коли вона скрикує, я її убиваю.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

• ГРЕЙС •

Отже, я стала вовкулакою-злодюжою.

В людському тілі я отямилася на окрайку Прикордонного лісу. Якому саме окрайку, не відомо: цей ліс довгий і тягнеться на багато миль. Вовчицею я долала їх з легкістю, а для дівчини то було завдання не з простих. Стояв теплий гожий день, пречудовий як на міннесотівську весну. Якщо, звісно, ти не загубилася й не гола.

На мені все боліло. Ніби хтось м'яв мої кістки, як пластилін: розкачував їх у трубочки, потім вилаплював з них кістки, а потім знову — трубочки. Шкіра свербіла, особливо на щиколотках, ліктях і колінах. У вусі дзвеніло, у голові стояв туман. Було дивне відчуття дежа-вю.

Складовою мого відчуття дискомфорту було усвідомлення того, що я не лише загублена й гола, а гола в лісі поблизу цивілізації. Навколо мене набридливо дзижчали мухи. Підвівшись, я роззирнулася. Просто за деревами виднілося затилля кількох маленьких будиночків. Під ногами валявся чорний подертий пакет до сміття, вміст якого був розкиданий по землі, підозріло натякаючи на те, що я хотіла ним поснідати. Але замислюватися над цим не було бажання.

У мене взагалі не було бажання про щось замислюватися. Думки з'являлися прискаком, спливаючи в свідомості, мов напівзабуті сни. І разом з думками до мене повернувся спогад про цей момент, про

цю запаморочливу мить перетворення на людину, який я переживала багато разів, у найрізноманітнішому оточенні. Повільно я починала згадувати, що вже не вперше перевернулася цього року. І нічого не пам'ятала про те, що відбувалося між перевтіленнями. Майже нічого...

Заплющивши очі, я чітко побачила його обличчя, його бурштинові очі, темне волосся. Пригадала, як він тримає мене за руку, як я сиджу поряд з ним у машині, якої вже, мабуть, не існує.

Але не могла пригадати його імені. Як я могла забути його ім'я?

Як у тумані, почулося виття коліс, що луною розлетілося околицею. Проймаючи повз, звук повільно затих, нагадавши про близькість реального світу.

Я знову розплющила очі — не могла і не хотіла думати про нього. Усе це ще повернеться до мене. Потрібно зосередитися на «тут» і «зараз».

У мене було кілька варіантів. Перший — повернутися у теплий весняний ліс і сподіватися, що скоро знову перевернуся на вовчицю. Проблема полягала в тому, що наразі я цілковито й повністю почувалася людиною. Тому залишався другий варіант — віддатися на ласку мешканців маленького блакитного будиночка навпроти. Зрештою, як виявилось, я вже поласувала їхніми поміями і, судячи з усього, поміями їхніх сусідів також. Проте не все було так просто: навіть якщо зараз я почувалася людиною на всі сто, то не відомо, як довго це триватиме. До того ж я була голісінька й з'явилася з лісу. Як це пояснити, щоб не опинитися в божевільні або поліцейському відділку?

Сем.

Його ім'я увірвалося нагло, несучи з собою тисячу інших спогадів: вірші, які він сором'язливо шепотів мені на вухо, гітара в його руках, форма тіні під його ключицею, пальці, що погладжують сторінку книжки під час читання, колір стін книгарні, його шепіт в мою подушку, список завдань для кожного з нас... А ще Рейчел, Ізабель, Олівія. Том Каалпер кидає переді мною, Семом і Коулом мертвого вовка.

Мої батьки. О Господи! Мої батьки... Я гадала, як стояла на кухні, відчуваючи, що після нашої сварки через Сема з мого нутра

виривається вовчиця. Згадала, як напихала рюкзак одягом і тікала до Бекового будинку. Як захилилася власною кров'ю...

Грейс Брисбейн.

У вовчому тілі я все це забула. І збиралася забути знову.

Я присіла, бо стояти раптом стало важко, й обхопила руками свої голі ноги. Мені на пальці устиг заповзти коричневий павук, перш ніж я відреагувала. Над головою співали птахи. На піддську вигравало рябе сонячне світло, гаряче там, де проривалося на повну силу. Шурхотів новим зеленим листям на вітті теплий весняний вітерець. Довкола час від часу зітхав ліс. Поки мене не було, усе йшло своїм ходом, природно, як завжди; але ось я знову тут — маленька, неможлива часточка реальності, яка більше не знає, ані хто вона така, ані що їй діяти.

Раптом теплий бриз, що майже нестерпно пахнув булочками з сиром, розкуйовдив мені волосся і навів ще одну ідею. Хтось у сусідньому цегляному будиночку, почуваячись, вочевидь, справді по-весняному, рядком розвісив сушитися на мотузці білизну. Одяг напивався на вітрі й тому впав мені в око. Ряд акуратно причіплених можливостей. Хай хто там мешкає, вона точно на декілька розмірів більша за мене, але одна з суконь, схоже, має на талії пасок. А це означає, що вона може підійти. І ще, звісно, це означає крадіжку чужого одягу.

Я вчинила чимало такого, що багато людей не вважало б гідним учинком, але ніколи не крала. Як от зараз. Цю гарненьку сукенку, мабуть, випрала вручну й вивісила на просушку. На мотузці висіла також спідня білизна, шкарпетки й наволочки. Може, їхні власники надто бідні, аби придбати сушилку? Невже я справді збираюся поцупити чийось святкову сукню, щоб отримати нагоду дістатися Мерсі-Фолз? Невже ця злодюжка — справді я?

Я все поверну. Потім.

Почуваячись голою і беззахисною, я скрадалася узліссям, роздивляючись свою жертву. Запах сирних булочок (який, мабуть, передусім і привів сюди мене-вовчицю) натякав, що хтось має бути вдома. Хіба може хтось піти геть, коли тут так пахне? Тепер, коли я занюхала ці пахощі, думати про щось інше стало важко. Я змусила себе зосередитися на нагальному питанні: чи спостерігають зараз

за мною господарі цих сирних булочок? Або їхні сусіди? Якщо поводитимуся мудро, зможу прослизнути.

Двір моєї безталанної жертви був типовим для будинків біля Прикордонного лісу — «уквітчений» звичайнісіньким господарським мотлохом: ящиками для вирощування помідорів; викопаним вручну кострищем для барбекю; телевізійною антеною з дротами, що ведуть у нікуди; газонокосаркою, напівнакритою брезентом; тріснутим пластиковим дитячим басейном зі смердючим і брудним на вигляд піском; сімейкою садових меблів з цератовими чохлами з набитими на них соняшниками. Купа речей, але нічого корисного, аби прикрити сором.

Можна було сподіватися, що, не хвилюючись про вовків, які можуть стягнути мотлох з їхнього подвір'я, люди так само не переймалися школярками, яким заманулося поцупити сукню з мотузки.

Я зробила глибокий вдих, сподіваючись на оту мить осяяння, коли все вдається легко, — наприклад, коли пишеш самотійну з математики чи відриваєш восковий пластир з ноги під час епіляції, — і метнула на подвір'я. Десь несамовито загавкало собача.

Не встигла я оговтатися, як усе скінчилося. Незрозуміло як, але я знову була в лісі: важко дихаючи і стискаючи в руках крадену сукню, сиділа в якомусь куці, схожому на отруйний пляш.

Позаду мене, в будинку, хтось закричав до собаки: заціпся, якщо хочеш жити!

Я трохи відсапалась, а потім винувато й водночас переможно вдягнула своє придбання. То була симпатична голуба квітчаста сукня, аж надто легка як на цю пору року, ще й трохи волога. Злегка припасувавши її по фігурі, я тепер мала майже презентабельний вигляд.

За чверть години, попередньо прихопивши з двору іншого сусіда пару сабо (до підбору однієї туфлі приліпилося собаче лайно, і саме тому, мабуть, сабо стояли надворі), я любісінько простувала дорогою, наче нічого й не сталося. Використовуючи свої вовчі чуття, як учив мене колись Сем, я змогла відтворити в голові тутешню місцевість набагато точніше, аніж якби побачила її на власні очі. Але навіть уся ця інформація не давала мені справжнього уявлення про моє місцеперебування. В одному сумнівів не було: це навіть близько не Мерсі-Фолз.